

zijn tekort. Wie waarlijk leeft, heeft lief, maar wordt daarmee ook kwetsbaar. Niet sterven maar verliezen is het grote thema van dit lied.

De verliezer weet zich teruggeworpen op het onbarmhartige besef dat er niets anders opzit dan te blijven *sneven*. In dankbare herinnering aan betere tijden: *dat was gheselschap goet ende fijn*. Plus het verlangen naar een weerzien aan de overkant. En dan komt wat toch wel de meest ontroerende regel van het lied is. *Beware mijn stede di beneven* – ‘hou mijn plekje vrij naast jou’. De middeleeuwse letterkunde wemelt van passages over de onmetelijkheid des hemels - hier lijkt die hemel haast een tweezitsbankje. Zich naar dat andere, gelukzalige leven toe te dromen, was de troost die mensen anno 1400 tussen hoop en vrees vergund was, en die voor menigeen een vaste burcht moet zijn geweest. Maar rotsvast overtuigd klinkt het in dit geval niet meer. Misschien zal het verlies/juist voor eeuwig blijken. // Een kwade kans/Er is/daagt/dreigt/klinkt een kwade kans/Niet uit te sluiten valt/ dat [daarentegen] juist/het verlies voor eeuwig blijkt/dat juist het verlies eeuwig blijkt/zal blijken/voor altijd/dat juist het verlies een eeuwigheid gaat duren/eeuwig zal zijn/blijken/voor altijd zal zijn.

In elk geval/Hij lijkt nog/wel meer te hopen op het weerzien met Egidius dan op het aangezicht van God/om Egidius te zien dan God. Maar er schemert ook een kwade kans...

p.m. [Tussen] Hoop en vrees was toch ook passende titel geweest...

hemel in woorden/
wereld in woorden

Maar het drijven
woorden

verloren in deze wereld in woorden

Er is een kwade kans dat juist het verlies
eeuwig zal duren.

zelf
over de
hemel
wereld in woorden

zalige leven toe te dromen, was de troost die mensen anno 1400 tussen hoop en vrees vergund was, en die voor menigeen een vaste burcht moet zijn geweest. Maar zo rotsvast overtuigd klinkt het hier ~~om de een of andere reden~~ al niet meer.

— }